

RESSÒ DE LA PARAULA

La glòria del cel i la pau a la terra

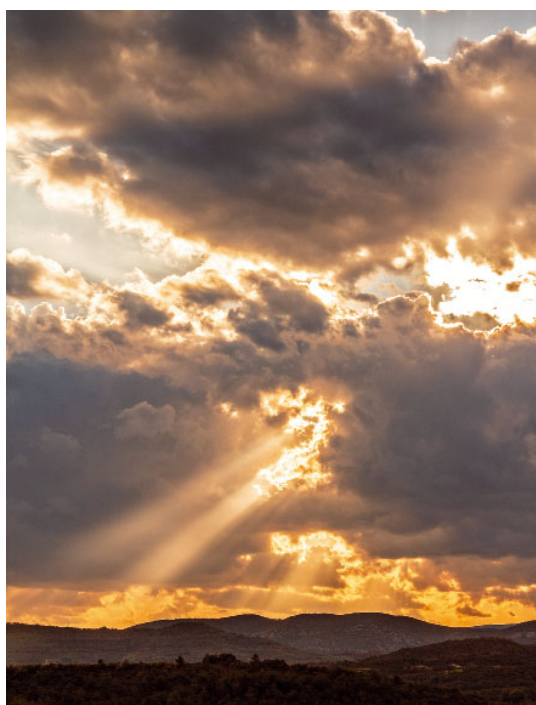
A la litúrgia celebrem l'expansió, la penetració, la inundació en tota la vida humana de l'esdeveniment del Fill de Déu fet home.

Diuen els teòlegs que el Verb, la segona persona de la Trinitat, va assumir la naturalesa humana en Jesús de Natzaret i, en fer-ho, la va transformar radicalment: la va divinitzar, sense destruir-la. Això s'esdevingué d'una manera singular en Jesús, però ¿no podria passar a tot el món?

Sens dubte avui no veiem que la humanitat estigui «divinitzada», el món no transparenta Déu. Però els cristians descobrim que ja ha començat, aquí a la terra, aquest nou món, i esperem el dia en què els fills de Déu brillaran i resplendiran amb la mateixa glòria de Déu, com diu la Primera Carta de sant Joan.

Així, els creients veuen amb els seus ulls ja il·luminada, o en vies d'il·luminació, tota la realitat humana i amb les seves orelles escolten constantment el ressò de les veus d'aquella nit: «Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que ell estima!» (Lc 2,14). Els exegetes reconeixen aquí un «díptic», en el qual es corresponen: la glòria i la pau / el cel i la terra / Déu i els homes. Poques i belles paraules que parlen molt.

La pau que cantaven els àngels és la «pau messiànica», la que va portar i va viure Jesús; qui la coneix, sap que és compatible amb el sofriment. Desitgem aquesta pau que es correspon amb la glòria de Déu. Anhelem aquesta pau —que és molt més que la tranquil·litat, l'equili-

bri de drets o el benestar— en dos àmbits tan importants com són la família i l'espai polític i social.

És evident que *la família* entre nosaltres no gaudeix de bona salut. En molts casos ni existeix com a tal. Quan existeix se'n gaudeix, però rarament aquest goig és durador. Perquè, tal com l'entenem els cristians, la família és comunió, l'existència compartida per l'amor, que viuen inicialment l'home i la dona i s'esplaia en els fills. Que aquesta comunió de vida per-

sisteixi, depèn que l'amor segueixi viu, madurant al llarg dels anys i travessant qualsevol obstacle. En la mesura en què l'amor duri, encara que sigui entre llàgrimes, en ell la glòria de Déu brilla i la pau veritable es comparteix i s'encomana.

L'ambient polític i social està molt lluny de ser «pacífic». En el nostre context més pròxim la tensió provocada pel conflicte entre els promotors de la sobirania absoluta del poble de Catalunya i els defensors de la sobirania constitucional de tot el poble espanyol inclosa Catalunya, està augmentant en grau alarmant. Els bisbes reben una forta i constant pressió perquè se solidaritzin amb els polítics que estan a la presó, especialment amb els que van triar la vaga de fam com a via de canvi social.

Els bisbes no tenen cap altra missió que contribuir a la pau messiànica que va portar i va viure Jesucrist. Aquesta pau inclou el respecte als drets humans, que tots defensem i obligi a tothom. Però, tal com va fer Jesucrist, no canonitzaran una via política o una altra com «la via evangèlica». Assumiran i acompanyaran el sofriment que el conflicte està provocant. Ho faran moguts, no per la pressió mediàtica i interessada, sinó pel seu veritable i concret amor pastoral: sense publicitat, sincerament i en el tracte directe i personal. Només els preocuparà que amb aquesta pau, Déu sigui glorificat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La família, el jardí de la felicitat

Pocs temes freguen tan al viu els sentiments i fins la consciència de les persones, com és el de la família; perquè la família és el lloc del nostre origen, l'alberg del ser indefens nou vingut; la família és el planter de la raça humana, el jardí de la felicitat o el desert de la solitud i el sofriment.

Tenir èxit en la família és el negoci de la vida, i cap bé d'aquest món no és comparable al tresor de pertànyer a una família virtuosa i feliç. La salut, la riquesa i la bona sort arriben a la seva plena saó en el si d'una família virtuosa i afectuosament unida; la pobresa, els mals tràngols, la malaltia i la vellesa, es tornen suportables a la calor d'una família de signe positiu.

¿Es podria trobar algú que no estigués fortament interessat a fer de la seva família un oasi de

pau i d'amor? ¿No vola espontàniament el nostre pensament a Natzaret per a contemplar, si més no amb la imaginació, la convivència feliç d'una família gairebé celestial? ¿Qui no compraria al preu que fos una relació així de positiva i rica amb tots i cadascun dels membres de casa seva? No es tracta de compra ni venda, evidentment, però, ¿què podríem fer per a apropar-nos a l'ideal de la família de Natzaret?

Es diu amb raó que on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu; i se m'ocorre que podríem donar la volta a la frase, dient amb tota veritat que ON ESTÀ DÉU, ALLÍ HI HA CARITAT I AMOR. M'atreviria a dir que la qualitat fins i tot humana d'una família depèn, en bona part, de com és acceptada en aquella casa la pre-

sència de Déu, perquè Déu és la font i origen de tot bé, i les seves benediccions es vessen sobre la família que viu a la seva presència.

El Senyor mira amb amor tot quant ocorre en aquella casa, fins al punt d'abocar la seva benedicció damunt d'ella: Aquesta és la benedicció de l'home que tem el Senyor: Que el Senyor et beneeixi des de Sió, que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem.

Quan sentim parlar, en el nostre temps, del fracàs de tantes famílies i de la infelicitat o la indiferència de tantes altres, no podem evitar el pensament que allí Déu no ha estat convidat o que, almenys, ha estat relegat a l'últim lloc.

Mn. Enric Prat

ECO DE LA PALABRA

La gloria del cielo y la paz en la tierra

En la litúrgia celebremos la expansión, la penetración, la inundación en toda la vida humana del acontecimiento del Hijo de Dios hecho hombre.

Dicen los teólogos que el Verbo, la segunda persona de la Trinidad, asumió la naturaleza humana en Jesús de Nazaret y, al hacerlo, la transformó radicalmente: la divinizó, sin destruirla. Esto ocurrió de una manera singular en Jesús, pero ¿no podría ocurrir en todo el mundo?

Sin duda hoy no vemos que la humanidad esté «divinizada», el mundo no transparenta a Dios. Pero los cristianos descubrimos que ya ha comenzado, aquí en la tierra, este nuevo mundo, y esperamos el día en que los hijos de Dios brillen y resplandezcan con la misma gloria de Dios, como dice la Primera Carta de san Juan.

Así, los creyentes ven con sus ojos ya iluminada, o en vías de iluminación, toda la realidad humana y con sus oídos escuchan constantemente el eco de las voces de aquella noche: «¡Gloria a Dios en el cielo y paz en la tierra a los hombres que Dios ama!» (Lc 2,14). Los exégetas reconocen aquí un «dístico», en el que se corresponden: la gloria y la paz / el cielo y la tierra / Dios y los hombres. Pocas y bellas palabras que hablan mucho.

La paz que cantaban los ángeles es la «paz mesiánica», la que trajo y vivió Jesús; quien la conoce, sabe que es compatible con el sufrimiento. Deseamos esa paz que se corresponde con la gloria de Dios. Anhelamos esa paz —que es mucho más que la tranquilidad, el equilibrio de derechos o el bienestar— en dos ámbitos tan importantes como son la familia y el espacio político y social.

Es evidente que *la familia* entre nosotros no goza de buena salud. En muchos casos ni existe en cuanto tal. Cuando existe se disfruta de ella, pero raramente ese gozo es duradero. Porque, tal como la entendemos los cristianos, la familia es comunión, esa existencia compartida por el amor, que viven inicialmente el hombre y la mujer y se expresa en los hijos. Que esta comunión de vida persista, depende de que el amor permanezca vivo, madurando a lo largo de los años y atravesando cualquier obstáculo. En la medida en que el amor dure, aunque sea entre lágrimas, en él la gloria de Dios brilla y la paz verdadera se comparte y se contagia.

El *ambiente político y social* está muy lejos de ser «pacífico». En nuestro contexto más cercano la tensión provocada por el conflicto entre los promotores de la soberanía absoluta del pueblo de Catalunya y los defensores de la soberanía constitucional de todo el pueblo español incluida Catalunya, está aumentando en grado alarmante. Los obispos reciben una fuerte y constante presión para que se solidaricen con los políticos que están en prisión, especialmente con los que eligieron la huelga de hambre como vía de cambio social.

Los obispos no tienen otra misión que contribuir a la paz mesiánica que trajo y vivió Jesucristo. Esta paz incluye el respeto a los derechos humanos, que todos defendemos y obliga a todos. Pero, tal como hizo Jesucristo, no canonizarán una vía política u otra como «la vía evangélica». Asumirán y acompañarán el sufrimiento que el conflicto está provocando. Lo harán movidos, no por la presión mediática e interesada, sino por su verdadero y concreto amor pastoral: sin publicidad, sinceramente y en el trato directo y personal. Sólo les preocupará que con esa paz, Dios sea glorificado.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

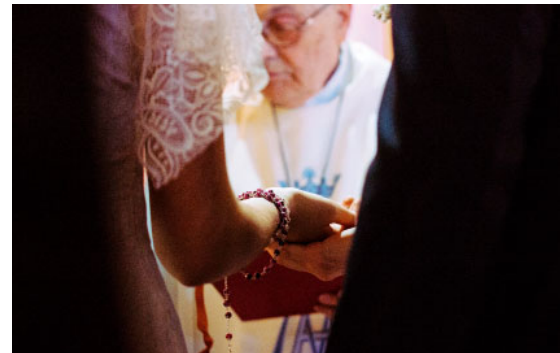
Dimensió pastoral del Ministeri Públic (II): El defensor del vincle

El poble de Déu concebut com a «cos místic de Crist que pertany al Senyor» (CEC 751), és també una realitat visible i social, subjecta al temps i a l'espai, dotada des dels seus inicis d'una organització pròpia i d'un ordenament jurídic específic, conegut com a dret canònic. Aquest dret constitueix un ordenament jurídic ple, atès que compta amb tribunals propis, advocats, jurisprudència, doctrina, dos codis, un per a occident i l'altre per a l'orient, i a més, amb principis generals del dret. El més important: aplicar el dret tenint en compte per damunt de tot la salvació de les ànimes: «lleisuprema de l'Església» (cànon 1752).

Aquest dret ha creat una institució de singular importància: el defensor del vincle, s'entén defensor de la indissolubilitat del matrimoni. Segons el cànon 1435, el defensor del vincle pot ser clergue o laic, home o dona; ha de ser doctor o llicenciat en dret canònic; i persona de provada prudència i zel per la justícia. L'anomena el Bisbe diocesà. La seva funció és oposar-se a la nul·litat, però no de forma sistemàtica, sinó racionalment, col·laborant per tal d'esbrinar quina ha estat la veritat objectiva o el que realment ha succeït en el matrimoni.

Per salvaguardar el bé públic eclesial, són nuls tots els actes dictats en la seva absència, sempre i quan hagi estat requerit. El cànon 1434 ordena «oir» al defensor del vincle i la seva veu té el mateix valor que la defensa lletrada de les parts. Per això, la doctrina considera que el defensor del vincle és la part processal que actua en defensa del matrimoni.

Ara bé, el paper del defensor del vincle té una funció especialíssima que fa que la seva presència

no es pugui reduir «a un insignificant requisit formal sinó que és una persona qualificada que realment indaga, proposa i clarifica tot el que raonablement pot adduir contra la nul·litat» (cf. Discurs de Joan Pau II a la Rota Romana de 1988, n. 2).

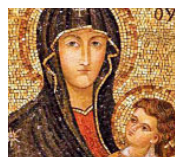
El dret canònic tenint present aquestes importants funcions, preveu certs privilegis, sense trencar la igualtat de les parts. Així, l'article 238 de la Instrucció *Dignitas Connubii*, indica que si el jutge estima que poden quedar elements rellevants per investigar, «un cop escoltat, si ho considera oportú, ordenarà al defensor del vincle, que completi el que falta». Però, el privilegi (processal) més important apareix en l'article 243§1 de la citada Instrucció: «al defensor del vincle sempre se li ha de reconèixer el seu dret a ser escoltat en últim lloc».

Finalment, concloure dient que la presència del defensor del vincle i el correcte exercici de les seves funcions en el procés de nul·litat constitueixen una garantia de defensa de la visió cristiana del matrimoni (Joan Pau II, Discurs a la Rota Romana de 1988, n. 3).

VIDA DIOCESANA

Proper curs de l'Iscreb a Sant Boi

A partir de gener 2019 s'impartirà un curs sobre Mariologia, a càrrec de la Llic. Núria Caum. Dilluns 7, 14, 21, 28 de gener; 4, 11, 18 (examen) de febrer. De 19 a 21.30 h.

Sala d'actes del centre «Benito Menni» (Germanes Hospitalàries) c/ Dr. Antoni Puigades, 36 - 08030 Sant Boi de Llobregat, tel. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) / tel. 936 401 840 (de 19 a 20 h).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Cadascú de nosaltres és l'home ferit i Jesús és el Samarità, que s'apropa i ens cura» (8 d'octubre).

@Pontifex: «Dedicar temps davant del Senyor, en contemplació, i fer de tot per al Senyor al servei dels altres. Contemplació i servei: aquest és el camí de la nostra vida» (9 d'octubre).

@Pontifex: «La novetat de l'Evangeli ens transforma per dins i per fora: l'esperit, l'ànima, el cos, la vida quotidiana» (10 d'octubre).

@Pontifex: «Resar no és com fer servir una vareta màgica. La pregària requereix esforç, constància i determinació» (11 d'octubre).

18è dinar de Nadal de la família hospitalària

El dia 16 de desembre, un cop més, i ja són 18 anys, que voluntaris, consiliaris, malalts i familiars de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, es van reunir amb els seus bisbes per celebrar un dinar de Nadal. També era present el director general d'Afers Religiosos de Catalunya, Marcel·lí Joan, i el president de la Federació Espanyola d'Hospitalitats, Pablo Garamendi, que assistia per primera vegada al dinar amb les delegacions catalanes. En aquesta ocasió eren més de 500 hospitalaris, provinents de les delega-

Els bisbes presents amb preveres consiliaris i representants de l'Hospitalitat

cions presents a la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Com recordava Marta Ventura, actual presidenta de l'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, és una ocasió d'encontre de tota la família hospitalària, on cadascú «torna a retrobar aquí tot el que ens uneix a Lourdes i que ens acompanya durant tot l'any». Des de l'organització, també van agrair la presència dels bisbes, perquè posen en evidència el «sentit transcendent» de les activitats que es fan a l'Hospitalitat. En paraules de Quim Banet, vocal de Pastoral Hospitalària, «saber que formem part de l'Església de Déu ens fa sentir germans de tots aquells que tenen com a objectiu trobar l'amor de Déu».

III Trobada interconfessional de comentaristes bíblics

La dimensió del diàleg ecumènic és present a la nostra diòcesi de manera discreta però efectiva, amb la presència, a diversos indrets, de grups de diàleg entre cristians de diverses confessions.

Un moment d'especial visibilitat de la realitat ecumènica és la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que se celebra pròximament en la major part del món, del 18 al 25 de gener. Però el camí ecumènic no es recorre només una setmana a l'any. Per exemple, existeix un grup interconfessional de comentaristes bíblics que es va reunint i treballant periòdicament entorn les Sagrades Escriptures, amb un esperit divulgatiu. L'última tro-

bada va tenir lloc dissabte, 24 de novembre de 2018, a la rectoria de la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès en la qual van participar el Rvd. Nelson Araujo, Mn. Xavier Artigas DP, Sr. Lluís Brull, Mn. Josep Esplugas pvre., Mn. Josep Maria Gómez del Perúgia DP, Mn. Joaquim Meseguer pvre., Sra. Elisabeth Olmos, Sr. Daniel Sancho, Sr. Àlex Sans i Sr. Jaume Triginé.

Després d'una pregària, es va realitzar un taller-col·loqui conduït per Jaume Triginé, amb pautes molt útils per a realitzar els comentaris bíblics amb l'objectiu d'aconseguir una comunicació de qualitat.

Aquest equip de persones de diverses confessions cristianes publiquen els seus comentaris bíblics al blog *comentaribiblicsinterconfessionals.blogspot.com* que el proper any 2019 arribarà als 10 anys de vida. En relació a aquest aniversari, els comentaristes van fer saber l'oportunitat de donar-lo més a conèixer mitjançant les xarxes socials i van programar una celebració el mes de novembre del 2019, a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

La trobada va acabar amb una pregària final, feta pel Sr. Lluís Brull i per Mn. Joaquim Meseguer, i amb un dinar fraternal que també ajudà a créixer en l'ecumenisme de la vida.

Benedicció del pessebre a la Casa de l'Església

Cada any, els primers als locals de la Plaça de la Vila, i des del 2010 a l'edifici del carrer Armenteres, es posa el pessebre a la seu diocesana. Enguany, a més, en un senzill i familiar acte, divendres 14 de desembre es va beneir, amb la presència de treballadors i voluntaris de la cúria i de Càritas diocesana, que van acompanyar el moment de pregària amb el cant d'algunes nades. De manera breu i aclaridora, el bisbe Agustí va explicar el sentit de la representació amb les figures de l'escena del portal de Betlem: el símbol del naixement ens evoca el misteri de Déu, que portat per l'amor es fa home; aquest misteri toca el cor de les persones i ens porta a la vida, a l'acció, per transmetre aquest amor de Déu.

AGENDA

Recés dels seminaristes a Montserrat. El proper divendres 4 de gener, com ja és habitual a l'inici de l'any, els seminaristes majors del Seminari Conciliar conviuran tota la jornada amb la comunitat benedictina, en un clima de recés espiritual.

Curs de formació per a catequistes de l'Arxiprestat de Sant Feliu. Dies 8 i 9 de gener, de les 18 a les 20 h, a la Casa de l'Església. Cita formativa habitual en la segona setmana de gener, en aquesta ocasió el tema serà la pregària en la sessió de catequesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER

1. □ Dimarts [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dimecres [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cris-

tians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Dijous [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tanari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminià, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. □ Divendres [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, rel. paülà, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. ter-

ciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, vg., (rel. angèlica); sant Manuel González Garcia, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Seton, rel.; santa Zdislava de Lemberk.

5. □ Dissabte [1Jo 3,11-21 / SI 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliàna, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista; sant Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Diumenge vinent, Epifania del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Dia dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

Som família de Déu i ell és el nostre Pare

A cabem de celebrar el naixement d'aquell qui és Déu i home al mateix temps. I encarnant-se en una humanitat com la nostra també s'ha «encarnat» en una família com les nostres, amb les seves alegries i penes: *Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.* Maria no acaba d'entendre el capteniment de Jesús. I tot i que *Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes* tanmateix aquesta família humana (com totes les nostres) es troba aixoplugada sota la gran família dels fills de Déu. Per això podem entendre les paraules de Jesús (les primeres de la seva vida pública): *¿Per què em buscàveu? ¿No sabeu que jo només podria ser a casa del meu Pare?* O bé, segons una altra traducció: *No sabíeu que jo m'haig d'ocupar de les coses del meu Pare?* Aquestes paraules ens recorden que essencialment el seu Pare és Déu i la seva vida li ha d'estar dedicada.

I Joan, en la segona lectura ens recorda que tots formem part de la família dels fills de Déu: *Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus i ho som.* Això és el més meravellós tot i que, *el món no ens reconeix i que encara no s'ha manifestat com serem.* Quan es manifestarà llavors sí, *serem semblants a ell.* I com a membres de la família de Déu *el seu manament és que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat.*

La primera lectura ens recorda el fill que Anna va demanar al Senyor: tenir un fill era continuar en vida després de la mort. Per això ara no se'l queda per a ella. Ara que Déu l'ha escoltada (Samuel «demanat al Senyor») diu: *Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.* Un cop més, Déu es troba sempre en primer lloc i fins i abans que les nostres famílies. Però serà l'amor a Déu i als germans el qui farà que les nostres famílies siguin, de veritat, un espai de pau i de felicitat, malgrat tots els problemes que puguin tenir.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

► Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

► Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor». El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer al Señor el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre». Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo y presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se postraron allí ante el Señor.

► Salmo responsorial (83)

R. *¡Dichosos los que viven en tu casa, Señor!*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por la fiesta de la Pascua. Cuando cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, anduvieron el camino de un día y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén buscándolo. Y sucedió que, a los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas. Todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Tu padre y yo te buscábamos angustiados». Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en las cosas de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que les dijo. Él bajó con ellos y fue a Nazaret y estaba sujeto a ellos. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres.